

[Nielsen.]

har bundet Fællesskab med Dansken. Kan det da være rigtigt, at Færinger i denne alvorlige Tid sender en Ombudsmand ned til det danske Ting med de Bud fra Færinger, at de beder om at blive knyttet fastere under Danmark? Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at det er Afstemning angaaende Grundloven, Hr. Patursson tænker paa. Saa fortsætter han:

„Det har Færinger aldrig gjort før, ikke saa længe som Færøerne har været bebygget, men det gør de nu, om de sender Skolelærerne P. N. Dam eller Johan Poulsen ned paa Rigsdagen, thi de vil begge stemme for Grundloven. Det beder jeg Jer om, lad sligt ikke hænde, følg mine Ord og hav i Erindring Ordsproget, som siger: „God er den gamle i de Raad, han giver.“

Samme Mand, der offentlig med Navns Underskrift har fremsat en saadan Udtalelse, klager altsaa nu til Landstinget over den rent tekniske Fremgangsmaade ved Valget paa Færøerne. Nu er Livet jo som bekendt fuldt af Aforismer, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed, det er fuldt af Parodier, men stort længere ud i Parodien kan man vel ikke komme.

En norsk Redaktør af de ikke ret udbredte Kredse i Norge, der støtter Hr. Patursson i hans politiske Arbejde, skriver til samme Tid i Bladet „Ragnarok“ i ramme Alvor, at nogle Skibe med smaa Kanoner og Transportskibe til at hente alle Danskerne hjem er nok til at faa Færøerne tilbage til Norge. Hvis den Slags Politik skulde faa Magten, vil det utvivlsomt blive Ragnarok i Nordens Lande.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg har et Par Ord til det ærede bedrøvede 13de tingvalgte Medlem (Rytter), som henvendte sig direkte til mig i Anledning af, at der ikke i Udvalget var Flertal for at spørge visse Personer, hvad de mente om Landstingsvalget i 6te Kreds. Det ærede Medlem sagde, at han havde altid kunnet arbejde sammen med mig, naar der var Tale om at søge en Sag oplyst under Udvalgsarbejde. Det er rigtigt, og det kan vi maaske komme til igen, men det staaer saaledes for mig, at det, der her var Tale om, var ikke Oplysning, thi Sagen var paa det Tidspunkt oplyst i alle Ender og Kanter, der forelaa intet som helst, som ikke var meddelt Udvalget fra Indenrigsministeriet angaaende tidligere Afgørelser, Statsrets-Argumenter

og hvad det nu kunde være. Hvad var der saa at spørge om? Vi skulde træffe en Afgørelse ud fra modstridende Synspunkter, nogle tungt vejende, andre mindre tungt vejende, og det kunde for mig ikke have den allerfjerneste Interesse at spørge en juridisk Professor om, hvad han mente, da han dog ikke havde noget som helst Ansvar i denne Sag; det var os, der skulde tage Ansvaret. Det ærede Medlem brugte over for os, som indstiller dette Valg til Godkendelse, meget stærke Udtryk, langt stærkere, end det ærede Medlem vil være i Stand til at forsvare med gode Grunde. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at den Afgørelse, vi træffer, staaer for os i samme Grad som den rigtige, som det modsatte staaer for det ærede Medlem som det rigtige.

Naar det ærede Medlem siger, at Valgløvens Ord er utvetydige og klare, kan jeg aldeles ikke give det ærede Medlem Ret. Hvis det havde været Hensigten hos dem, der skriver Lovene, utvetydigt og klart at sige det, som det ærede Medlem læser ud af Valgloven, havde de vel skrevet: En Stemmeseddel er dog ugyldig, saafremt den ikke indeholder Navnet paa mindst 1 Landstingskandidat og mindst 1 Stedfortræder. Hvis der havde staaet saaledes i Valgloven — og det var ikke vanskeligt at forme en saadan Sætning for dem, der skulde skrive Loven —, havde det været klart. Men det staaer der ikke, der staaer noget helt andet, som det ærede Medlem drager Slutninger af, Slutninger, der efter min Opfattelse ganske sikkert er forkerte, fordi Bestemmelsen, som fremhævet i Betænkningen, skal læses i Relation til det foregaaende. Derfor bruger man Udtrykket „i og for sig“, det er i og for sig nok med 1, siger man, men dermed er ikke sagt noget som helst om, at en Stemmeseddel er ugyldig, hvis den mangler Navnet paa en Stedfortræder. Jeg har den Opfattelse, at en Stemmeseddel for at være korrekt udfyldt — det følger af hele Sagens Natur og af Bestemmelserne i Valgloven — skal have baade det ene og det andet, men derfra og til at være ugyldig er et Spring. Det, som i denne Forbindelse er det afgørende, det primære, det, det hele kommer an paa, er, at Kandidatens Navn staaer der og staaer der tydeligt; Stedfortræderen er, som Professor Berlin skriver i sin Statsret, noget sekundært i denne Forbindelse, og det er ikke rimeligt at lade det sekundære gaa foran det primære. Valgløvens Bestemmelser, som det ærede Medlem mærkeligt nok helt gik uden om, siger ganske tydeligt, at Landstingsmanden